

IVAN MATELIČ:

Medved brundec.

Basen.

Medved brundec, mojster skaza, v Hudi gori sredi plaza si je zidal, tesal dom: »Tu pozimi smrčal bom.« In poskočil je, zaplesal, dalje zidal, dalje tesal...

Pride mimo brblja sraka: »Ej, ti brundec, dolga dlaka! Kaj tu brundaš, kaj tu gneteš, kaj se tu po plazju pleteš?«

»Dom si zidam v plazovini, na prisojni rebrnini.«

»Mnogo šuma, malo uma, škoda toliko poguma.

Tu bo kot pripet za las. Sredi zime snežni plaz ti spodnese ga kot drvo, tebe pa zmečka kot mrvo.«

»Kaj bom plaz nadlegoval? Saj bom trdno, mirno spal.«

»Ne ti plaz, a plaz le tebe s tvojo pametjo zagrebe.«

»No, no, no, če je tako! Saj vse glave vse vedo.«

Brundec misli: »Božji mlini boljše meljejo v dolini.« In ob vodi gleda, hodi, kje bi bilo mu po godi. In že koplje, zida, teše, pa poskoči in zapleše: »Tu bo varen, topel dom, tu pozimi smrčal bom.«

Čivkec vrabec pa iz grma: »Brundec, ti medvedja trma! Tvoja pamet, z umom sprta, zida, teše brez načrta. Tu vodeni ti sečan dom zanese v morsko plan.«

»Spal bom, vode nič oviral in ne bom se z njo prepiral.«

»Ne ti z vodo, voda s tabo! Vzame te za šalo s sabo.«

»No, no, no, če je tako! Saj vse glave vse vedo.«

»Na pobočju in v dolini nič ni varno. Na vršini bom na Ostrem vrhu zidal. Marsikdo mi bo zavidal. Gori ni vodé, plazov in podobnih ne strahov.«

Že vrh gore zida, teše, pa poskoči in zapleše: »Tu bo varen, topel dom, tu pozimi smrčal bom.«

»Kaj pa delaš tu, žužnjalo?«

»Hišo zidam si na skalo.«

»To je res prav po medvedje! Kje imaš pa tu zaledje?« kara ga gorjanska vrana. »Gorska nprav je kaj pretkana, zima tu je nasajena. Kadar pride prehlajéna in zakašlja ter zakiha, kot mešico te odpiha.«

»Z vetrom se ne bom preganjal, spal bom, o pomladi sanjal.«

»Ne ti z vetrom, veter s tabo. Hipec boš mu za zabavo.«

»No, no, no, če je tako! Saj vse glave vse vedo.«

»Nič na gori, nič v dolini, nič na rebrni strmini. Če bi zlezal v samo goro, rekli bi, da je to noro,« brundec de s poniklo glavo. Stežka stopajoč v goščavo se drži kot čemerika, pa se nič mu ne svetlika.

»Že jesen se oddaljuje, zmrzla zima pokašljuje,« zdrzne brundec se osuplo in zvali se v prvo duplo.